

Kjøbenhavn den 21de August 1890

Kjære Forældre;

Da vi nu ere komne hjem fra vor lange og interessante Rejse vil jeg skrive Eder et Brev til for at fortælle Eder hvor jeg i den Tid har været henne. Tirsdag Morgen gik vi nemlig ud herfra med Minekranen og Minebaaden. Besætningen bestod af 42 Mand med en Capitain en Søminemester og os to Kadetter. Efter at have undersøgt Deviationen i Sundet stod vi sydpaa gennem Drogden, og derefter sønden om Sjælland op i Omø Sund, som er oppe ved Skjelskør. Der traf vi sammen med Eskadren efter at have haft Øvelse sammen med den gik vi ind til Korsør for at fylde Kul og Vand. Derefter gik vi ned til Eskadren igjen og fik der Ordre til at gaa til Kjøbenhavn, hvor vi uden nogen mærkværdig Hændelse ankom for nogle Dage siden. Vi have nu afleveret Inventarium fra vore Skibe, og have nu tiltraadt Tjeneste om Bord i Vagtskibet "Sjælland". Vi ere nu alene to i den store Kadetmesse her om Bord saa vi føle os jo noget ensomme. Og det morsomste ved det hele er at de have ikke noget til os at bestille, saa vi maa se at fordrive Tiden med at sove, som dog i Længden bliver kjedelig nok. Sidste Nat bleve vi til Afvexling forstyrrede i vor gode Søvn ved at der blev gjort Brandalarm, og da vi kom op saa vi det brænde ovre i et af de store Pakhuse paa Toldboden. Vi fik i en Fart vore Sprøjter ned i Fartøjet. Jeg fik Kommandoen over en Slup med to Sprøjter og tilhørende Mandskab, og da vi kom derover var der allerede mødt en Dampsprøjte og inden mange Minutters Forløb vare alle Kjøbenhavns Dampsprøjter i Gang, samtidig med at det skylregnede og tordnede og lynede, men Ilden havde for godt fat allerede. Det lykkedes os at bjerge noget at Godset i den nederste Etage; men alt andet brændte. Blandt det vi reddede var der ogsaa nogle Vinfade, og det kom jo ret vore Folk til gode. De sloge Hul paa den, og drak som de bedst kunde komme til, og meget mere end at de kunde taale. Vi maatte da til sidst vælte Tønderne efterhaanden som de slog Hul paa den, saa I kan nok tænke at der var en slem Forstyrrelse til sidst; men vore Folk havde ogsaa allerede reddet store Værdier ud af Pakhuset dengang, saa at det kunde jo gaa lige op. Henad Morgenen var Ilden forbi, hvorledes at den er opstaaet ved vi ikke endnu. Vi have endnu ingen Besked faaet; men permitterede om nogle faa Dage, og saa kan det jo være at jeg kommer hjem. Jeg vil nu slutte mit Brev med en kjærlig Hilsen til Eder alle fra

Eders hengivne Søn

C.S.T.N. Møller

E.S. Jeg vil gjerne bede Eder at sende min blaa Buxer og Vadsækken og de hvide Nankins Buxer.

Denne brand ved Toldboden er beskrevet i Herman Andersens bog "Kjøbenhavns Toldbod, fra de ældste tider indtil vore dage". På side 173 skriver han:

Den største Ildebrand, Toldboden har at opvise, udbrød om Aftenen den 20. August 1890 i Kieler Pakhus. Ilden opstod i et Lokale, der var udlejet som en Art Filial-Frilager, og saa voldsomt greb den om sig, at samtlige i Pakhuset oplagrede Varer, med Undtagelse af en forholdsvis ringe Del fra Underrummene, enten fortæredes af Ilden eller blev ødelagte ved Vand og paa anden maade. I samfulde 6 Timer maatte Brandvæsenet kæmpe haardt med Ilden, før det lykkedes at besejre den. Brandskaden vurderedes til 103.000 Kroner, men det lykkedes heldigvis ogsaa at indskrænke Branden til dette Pakhus alene, selv det nærliggende Vestindisk Pakhus fik kun en ganske ringe Skade ved sprængte Ruder etc.